

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z wniosku Komitetu Założycielskiego Stowarzyszenia Mieszkańców Wsi B.

o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 grudnia 2012 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. Wydział VIII Gospodarczy postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r., oddalił apelację Komitetu Założycielskiego Stowarzyszenia Mieszkańców Wsi B. z/s w B. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 września 2012 r.

Komitet Założycielski zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego skarga kasacyjną. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 1, art. 7 i art. 45 § 1 Konstytucji RP, art. 95 § 1 k.c. oraz art. 96 k.c., art. 9 i 14 ustawy o stowarzyszeniach, art. 379 pkt 5 k.p.c., art. 394 k.p.c., art. 694⁴ § 1 wyraz 15 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik Komitetu Założycielskiego powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w

orzecznictwie. Wykonując wezwanie Sądu Okręgowego do uzupełnienia braków formalnych skargi w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, pełnomocnik Komitetu Założycielskiego wyjaśnił, że uzasadnienie to, zawarte w środkowym akapicie uzasadnienia skargi, przedstawia się następująco: s.sąd rejestrowy zajmuje stanowisko odmienne od sądów rejestrowych innych województw i tym samym naruszona zostaje jednolitość prawa państwa polskiego, wobec czego zasadnym jest wystąpienia z niniejszą skargą celem zapewnienia jednolitości art. 3 Konstytucji RP. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że jeden sąd rejestrowy nie może stosować prawa odmiennie niż wszystkie pozostałe sądy rejestrowe Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Komitetu Założycielskiego podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. oraz art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej uzależnione jest od zachowania określonych przepisem art. 398⁴ k.p.c. jej wymagań konstrukcyjnych. Skarga kasacyjna jest bowiem sformalizowanym środkiem prawnym, o ściśle określonej konstrukcji. Niespełnienie wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej prowadzi do jej odrzucenia *a limine*, bez wdrażania tzw. postępowania naprawczego.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać „oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części”. Skarga kasacyjna Komitetu Założycielskiego nie spełnia tego wymagania. Jego pełnomocnik wniósł bowiem skargę na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 grudnia 2012 r., ... 392/12 nie wskazując, czy postanowienie to skarży w całości czy w części. Zgodnie zaś z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zakres zaskarżenia musi być precyzyjnie wskazany, nie wystarczy tu odwołanie się do treści wniosków kasacyjnych, czy uzasadnienia skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007 r., I CSK 472/06).

Kolejnym z wymagań konstrukcyjnych skargi jest przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dopełnienie tego wymagania polega na wskazaniu przez skarżącego, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, przytoczeniu naruszonych przepisów prawa oraz wyjaśnieniu (czyli uzasadnieniu), na czym zarzucane naruszenie polega (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012 r., I CZ 107/11). Pełnomocnik Komitetu Założycielskiego poprzestał zaś na wyliczeniu różnych przepisów prawa, które - w jego ocenie - zostały naruszone.

Niezależnie od powyższego skarga kasacyjna Komitetu Założycielskiego podlega odrzuceniu ze względu na brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, spełniającego choćby w minimalnym stopniu wymagania art. 398⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy uprawniony jest do kontroli prawidłowości formalnej skargi kasacyjnej. W ramach tej kontroli mieści się także ocena rezultatu czynności naprawczych w wykonaniu wezwania Sądu drugiej instancji do uzupełniania braków formalnych skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., II CSK 20/13; z dnia 17 kwietnia 2012 r., II CSK 620/11).

Skarga kasacyjna Komitetu Założycielskiego, z uwzględnieniem pisma z dnia 11 czerwca 2013 r., wykonującego wezwanie Sądu drugiej instancji do uzupełniania braku skargi przez uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zawiera żadnego wywodu prawnego nawiązującego do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania objętych zakresem normowania powołanych we wniosku skargi art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej Komitetu Założycielskiego powołano się co prawda na potrzebą rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego oraz wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, ale ani nie wskazano o rozstrzygnięcie jakiego zagadnienia prawnego chodzi, ani nie powołano przepisów prawa wywołujących rozbieżną wykładnię w orzecznictwie sądowym, o jakimkolwiek merytorycznym uzasadnieniu nie wspominając. Jako takiego nie można bowiem żadną miarą uznać zaprezentowanego przez pełnomocnika Komitetu Założycielskiego wywodu, przytoczonego poniżej *in extenso*: „szczeciński sąd rejestrowy zajmuje stanowisko odmienne od sądów rejestrowych innych województw i tym samym naruszona zostaje jednolitość prawa państwa

polskiego, wobec czego zasadnym jest wystąpienia z niniejszą skargą celem zapewnienia jednolitości art. 3 Konstytucji RP. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że jeden sąd rejestrowy nie może stosować prawa odmiennie niż wszystkie pozostałe sądy rejestrowe Rzeczypospolitej Polskiej”. Takie uzasadnienie nie wyjaśnia na czym miałyby polegać zagadnienie prawne sprawy oraz wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądowym wątpliwości w wykładni, a tym samym nie odpowiada ono wymaganiom art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.